

1ο Δημοτικό Σχολείο Δράμας



"Από την Πάφο στην Αμμόχωστο
με ένα κοχύλι"

ένα διήγημα





«Από την Πάφο στην Αμμόχωστο με ένα κοχύλι»

Μόλις μπήκαμε μέσα στην τάξη από την πρωινή προσευχή. Η κυρία μας περίμενε, όπως πάντα, χαρούμενη στην πόρτα και μας καλημέρισε έναν - έναν, μια - μια με τα μικρά ονόματά μας. Εμείς βγάλαμε τα πανωφόρια μας, βγάλαμε βιβλία και μολύβια, είπαμε με σιγανή φωνή και τα νέα μας, μέχρι που κάτσαμε σιγά-σιγά στα θρανία. Όπως πάντα, κάποιοι συμμαθητές και συμμαθήτριές μας πήγαν κοντά της να παραδώσουν μια ξεχασμένη εργασία, χρήματα για την εκδρομή ή ήθελαν να της πουν ένα νέο πολύ σημαντικό. Εκείνη πάντα με υπομονή και χαμόγελο πήρε τις ξεχασμένες εργασίες, τα χρήματα της εκδρομής και με προσοχή άκουσε τα μικρά, αλλά σημαντικά νέα μας. Σε λίγο όλοι και όλα είχαν τακτοποιηθεί και είχε απλωθεί ησυχία μέσα στην τάξη. Τότε η κυρία Μαρία, η κυρία μας, άρχισε να μας μιλά:

- «Καλά μου παιδιά, έχω να σας πω ένα πολύ ευχάριστο νέο». Η καρδιά μας χτυπούσε γρήγορα και όλοι περιμέναμε να ακούσουμε με αγωνία τι θα πει. Βέβαια υποψιαζόμασταν ποιο ήταν αυτό το νέο και αυτές οι δύο λεξούλες «ευχάριστο νέο» μας έκαναν να αγωνιούμε ακόμα περισσότερο. Και ξαφνικά με ένα χαμόγελο και με μάτια να λάμπουν από χαρά μας είπε:

- «Θα πάμε στην Κύπρο! Θα πάμε με το πρόγραμμα ανταλλαγής μαθητών που ετοιμάζουμε από το Σεπτέμβρη.»

Το τι έγινε μέσα στην τάξη από τις φωνές της χαράς και του ενθουσιασμού μας, δε λέγεται. Ακουγόμασταν μέχρι έξω στον δρόμο και οι περαστικοί κουνούσαν απορημένοι τα κεφάλια τους.

Με την κυρία μας ετοιμάζαμε σχεδόν έξι μήνες αυτό το ταξίδι και με τον νου μας κάθε μέρα επισκεπτόμασταν και μια πόλη της Κύπρου. Μαθαίναμε την ιστορία της, διαβάζαμε, ζωγραφίζαμε, κάναμε κατασκευές, μαθαίναμε τραγούδια και λέξεις στα κυπριακά και τώρα όλα αυτά θα τα βλέπαμε και θα τα ακούγαμε στα αλήθεια. Και η κυρία μας μάς είπε πως τόσα και άλλα τόσα θα τα μαθαίναμε εκεί περπατώντας στους δρόμους των πόλεων, συζητώντας με τους συμμαθητές μας στα σχολεία της Κύπρου. Μας είπε πως θα μάθουμε και πράγματα που θα μας στεναχωρήσουν πολύ, που θα μας κάνουν να σκεφτούμε με μάτια βουρκωμένα για το κακό, που μπορεί να κάνει ο άνθρωπος. Θα μάθουμε για παιδιά που δεν πήγαν ξανά σχολείο, για παιδιά που έχασαν την αγκαλιά του μπαμπά τους για πάντα.





Μετά από δυο εβδομάδες ξεκίνησε το ταξίδι μας στη χλιοτραγουδισμένη Κύπρο. Μόλις φτάσαμε στο ξενοδοχείο μας, στην όμορφη Πάφο και αφού τακτοποιηθήκαμε, τρέξαμε στην παραλία να περπατήσουμε, να παίξουμε, κάτι να φάμε μέχρι να έρθει η ώρα για την πρώτη μας δραστηριότητα με τους Κύπριους συμμαθητές μας. Χωριστήκαμε στις παρέες μας και ξεχυθήκαμε στην παραλία. Στο βάθος ακουγόταν και η φωνή της δασκάλας μας, που μας έλεγε να μην απομακρυνθούμε, να μην μπούμε στη θάλασσα, να μην πετάξουμε σκουπίδια, να είμαστε υπεύθυνοι, όλα αυτά που λένε οι δάσκαλοι δηλαδή. Και εμείς φωνάζαμε:

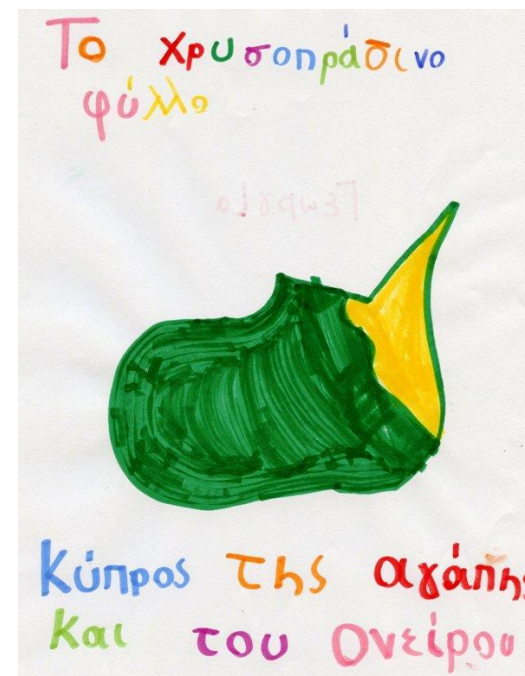
- «Ναι, κυρία! Αφήστε μας τώρα να χαρούμε!»
- Η παρέα μου και εγώ είδαμε ένα δέντρο μεγάλο με παχιά σκιά και τρέξαμε κατά κει. Καθίσαμε κάτω από το δέντρο, βγάλαμε το κολασιό μας και αρχίσαμε να τρώμε με όρεξη. Από τη χαρά μας δεν καταλαβαίναμε την πείνα μας. Σε κάποια στιγμή ο Αντρέας είδε ένα τεράστιο κοχύλι στην παραλία να το βρέχει το κυματάκι απαλά.
- «Παιδιά, κοιτάξτε τι μεγάλο κοχύλι! Μα αυτό μας χωρά όλους μέσα! Δεν ήξερα ότι υπάρχουν τόσο μεγάλα κοχύλια!»
- «Μα, ναι! Μας χωρά και τους τρεις μας!» φώναξε η Παναγιώτα.

Τα παιδιά πήγαν κοντά στο κοχύλι και το περιεργάζονταν και με λίγο φόβο μέσα τους. Ξαφνικά κάτι πιο λαμπερό και από τον ήλιο άρχισε να βγαίνει από τη θάλασσα και τους τύφλωνε. Κι όσο πιο πολύ πλησίαζε στην ακτή, τόσο πιο πολύ έλαμπε και τα παιδιά έβαλαν το χέρι στο μέτωπό τους να κάνουν σκιά και να δουν τι ήταν αυτό. Μία κοπέλα πανώρια, με μακριά ξανθά μαλλιά, στολισμένα με άνθη και λογιών-λογιών φυτά, βγήκε από τη θάλασσα κι ερχόταν κοντά τους. Τα παιδιά τρόμαξαν και θέλησαν να φύγουν.

- «Μη φεύγετε, ελάτε κοντά μου, ελάτε να μου πείτε από που έρχεστε».

Τα παιδιά διστακτικά, με τον Αντρέα, τον πιο θαρραλέο, την πλησίασαν και έκατσαν κοντά της.

- «Από τη Δράμα ερχόμαστε! Ποια είσαι; Γιατί είσαι παράξενη; Πώς σε λένε;» τη ρωτά ο Αντρέας.
- «Α, να το βρείτε το όνομά μου εσείς, εγώ δε θα σας το πω. Αρχίζει από άλφα, μόνο αυτή τη βοήθεια σας δίνω».
- «Σε λένε Αθηνά».
- «Όχι, όχι! Αλλά ξέρω πολύ καλά μια Αθηνά».
- «Α, σε λένε Άρτεμη!»





Η κοπέλα σαν να θύμωσε που άκουσε το όνομα αυτό και είπε δυνατά:

- «Μα, όχι, όχι! Να σας δώσω και άλλη μια βοήθεια. Έχει το όνομα μου μέσα τη λέξη αφρός, γιατί από κει γεννήθηκα».
- «Σε λένε Αφροδίτη, έτσι λένε τη θεά της Κύπρου. Εσύ είσαι στα αλήθεια!» είπε με μεγάλη έκπληξη η Δήμητρα που ήξερε απ' έξω και ανακατωτά την Ελληνική Μυθολογία και τους δώδεκα θεούς του Ολύμπου.

Τα παιδιά έμειναν με το στόμα ανοιχτό, αλλά αμέσως η περιέργεια νίκησε τον φόβο τους και άρχισαν να μιλούν με την Αφροδίτη και να τη ρωτάνε.

- «Πόσων χρονών είσαι;»
- «Α, εμείς δεν έχουμε ηλικία. Γεννιόμαστε, μεγαλώνουμε και μένουμε έτσι όπως μας μαθαίνετε στα βιβλία».
- «Παιδιά, αυτά μπορούμε να τα μάθουμε από τα βιβλία. Να τη ρωτήσουμε άλλα πράγματα, να μας πει για την Κύπρο, να μας πει να, για την Πάφο, που βρισκόμαστε τώρα», είπε η Δήμητρα με κόκκινα τα μάγουλά της από την αναστάτωση που είχε μπροστά της την ίδια τη θεά Αφροδίτη.

- «Αχ, ναι! Να σας πω για την Πάφο, που είναι εδώ 4000 χρόνια. Πέρασαν από δω πολλοί βασιλιάδες, αρχαίοι και νέοι. Ρωμαίοι κυβερνήτες είχαν εδώ τα πλούσια σπίτια τους, από δω πέρασε και ο Απόστολος Παύλος. Μετά όμως ήρθαν Άραβες και Τούρκοι και η Πάφος έχασε σιγά-σιγά τη δύναμη της και όλοι την ξέχασαν. Εγώ όμως δεν την ξέχασα ποτέ!»
- «Και εμείς, και εμείς δεν θα την ξεχάσουμε ποτέ!», φώναξαν τα παιδιά.
- «Και μετά τι έγινε;»
- «Μετά, τώρα, σ' αυτά τα χρόνια, ήρθαν πρόσφυγες από την Μικρά Ασία, αλλά και πρόσφυγες από την ίδια την Κύπρο, πρόσφυγες στην ίδια τους τη χώρα». Και όπως τα έλεγε αυτά το βλέμμα της θεάς Αφροδίτης σκοτείνιασε και ένα δάκρυ κύλησε στα μάγουλά της. Και τότε η Άννα είδε μια πτυχή του χιτώνα της Αφροδίτης να βάφεται κόκκινη από αίμα που έτρεχε σαν ρυάκι και έβαφε κόκκινα και τα βοτσαλάκια, εκεί που κάθονταν όλοι μαζί.
- «Αφροδίτη, τρέχει αίμα, αιμορραγείς», φώναξε τρομαγμένη η Άννα δείχνοντας το αίμα που κυλούσε.
- «Τι έγινε, τι έγινε;» ρώτησαν τα παιδιά με αγωνία.
- «Η κυρία μας είπε ότι θα μάθουμε και γεγονότα για την Κύπρο και για τις όμορφες πόλεις της που θα μας κάνουν να λυπηθούμε και να σκεφτούμε για τα δεινά και τις δυσκολίες που πέρασαν οι κάτοικοί της. Αλλά να μας τα πεις εσύ για να τα μάθουμε καλύτερα».





- «Έχω μια ιδέα, είπε η Αφροδίτη, θα πάμε όλοι μαζί στην Αμμόχωστο και μόνο έτσι θα καταλάβετε τον πόνο που περνώ».
 - «Και πώς θα πάμε; Είναι μακριά; Η δασκάλα μας μάς είπε να μην απομακρυνθούμε. Δεν γίνεται αυτό που λες», είπε ο Αντρέας ταραγμένος.
 - «Μη φοβάστε. Θα πάμε με το κοχύλι μου και το περιστέρι μου θα είναι μπροστά και δε θα αργήσετε. Θα πάμε με τον χρόνο των θεών, που δεν έχει καμία σχέση με τον χρόνο των ανθρώπων. Θα κάνουμε τρεις ώρες, αλλά θα είναι σαν να πέρασαν πέντε λεπτά».
- Τα τρία παιδιά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους με απορία!
- «Πώς γίνεται αυτό;», αναρωτιόντουσαν.
- Ο Αντρέας όμως πίστεψε τα λόγια της θεάς Αφροδίτης και είπε:
- «Πάμε!»
- Με την αγωνία αλλά και τη χαρά της περιπέτειας τα τρία παιδιά με την Αφροδίτη ανέβηκαν στο τεράστιο κοχύλι και με οδηγό το περιστέρι έπλεαν στα κύματα της θάλασσας. Όσο κρατούσε το ταξίδι τους, τραγουδούσαν ένα παραδοσιακό τραγούδι της Κύπρου «Το γιασεμί» και έτσι δεν κατάλαβαν πώς έφτασαν στην Αμμόχωστο. Μόλις κατέβηκαν από το κοχύλι, μαύρισε η ψυχή τους μ' αυτά που είδαν.

Είδαν σπίτια εγκαταλειμμένα και γκρεμισμένα, είδαν μπουγάδα απλωμένη με τα ρούχα σκισμένα που κοντά 50 χρόνια περιμένουν τη νοικοκυρά να τα μαζέψει, είδαν σχολεία με τάξεις ερείπια και τα βιβλία πεταμένα και σχισμένα και στον πίνακα την άσκηση άλυτη, είδαν δρόμους άδειους και αμάξια σταματημένα, είδαν μαγαζιά και ξενοδοχεία χωρίς παραθεριστές και παιδιά να παίζουν ξέγνοιαστα στις παραλίες, είδαν πάρκα πνιγμένα από τα δέντρα και τους θάμνους, που είχαν σκεπάσει τα παγκάκια και τις κούνιες. Είδαν σύρματα να κόβουν την πόλη στα δυο και συνθήματα στους τοίχους.

- «Μέσα σε ένα βράδυ 120.000 χιλιάδες ανθρώπους τους έδιωξαν από τα σπίτια τους και ερήμωσε η πόλη», είπε η θεά Αφροδίτη πικραμένη. «Θέλησαν κάποιοι άνθρωποι να κάνουν το μεγαλύτερο κακό, που μπορεί να ζήσει κάποιος άνθρωπος: να τον διώξουν από το σπίτι του, και από τη ρίζα του. Και πολλοί που έφεραν αντίρρηση, δυστυχώς χάθηκαν και δεν ξέρουμε πού είναι. Ξέρετε πόσα παιδιά σαν και εσάς, που τώρα είναι πια πολύ μεγάλοι, δεν ξαναείδαν το μπαμπά τους, το θείο τους, τον μεγάλο τους αδερφό, μόνο και μόνο επειδή θέλησαν να υπερασπίσουν το σπίτι τους;

Τα παιδιά έβλεπαν και αναρωτιόνταν συνέχεια «Γιατί;» «Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ!»





- «Ελάτε όμως παιδιά μου. Πρέπει τώρα να φύγουμε», είπε η θεά Αφροδίτη. «Η δασκάλα σας θα σας περιμένει». Με το μυαλό μας βυθισμένο σε σκέψεις και ερωτήματα άλυτα ανεβήκαμε στο κοχύλι και μόλις μας χτύπησε το θαλασσινό αεράκι, γύρισε το χαμόγελο στο πρόσωπό μας. Σκεφτόμασταν τώρα τις μέρες που έρχονταν και όλα αυτά που θα μαθαίναμε και θα γνωρίζαμε και η χαρά γύρισε στην ψυχή μας. Όταν φτάσαμε στην Πάφο, η θεά Αφροδίτη μάς κατέβασε από το τεράστιο κοχύλι της και μας αποχαιρέτησε λέγοντάς μας ότι έπρεπε πια να επιστρέψουμε στη δασκάλα μας και στο ξενοδοχείο μας. Εμείς όμως δεν προλάβαμε να την αποχαιρετήσουμε. Είχε ήδη χαθεί στα κύματα της θάλασσας με το κοχύλι της και με το περιστερί της στην αγκαλιά της. Στο δρόμο για το ξενοδοχείο τραγουδούσαμε το «χρυσοπράσινο φύλλο», ένα τραγούδι που όταν μας το έμαθε η δασκάλα μας, δεν το καταλαβαίναμε, αλλά τώρα πια νιώθαμε την κάθε του λέξη. Σε λίγο είδαμε τη δασκάλα και τους άλλους συμμαθητές μας και από μακριά τους φωνάζαμε:
- «Δεν θα το πιστέψετε ποιον είδαμε και πού πήγαμε!» Και πράγματι κανείς δε μας πίστεψε. Εσείς όμως, που διαβάσατε αυτήν την ιστορία, μας πιστεύετε, ε; Και να μην την ξεχάσετε ποτέ μέχρι να γυρίσει και ο τελευταίος Κύπριος στο δικό του σπίτι και να βρεθεί ο χαμένος πατέρας...

Επίμετρο...

Τα δεινά του Κυπριακού λαού και κάθε λαού που δοκιμάζεται με απάνθρωπο τρόπο είναι ένα θέμα το οποίο το ελληνικό σχολείο πρέπει να προσεγγίσει με τον κάθε δυνατό τρόπο, ώστε να ευαισθητοποιήσει τους μαθητές κάθε εκπαιδευτικής βαθμίδας.

Έτσι όταν λάβαμε το θαυμάσιο εκπαιδευτικό υλικό για το διαγωνισμό η δασκάλα της Β2' τάξης του 1^{ου} Δημοτικού Σχολείου Δράμας κ. Μαρία Παναγιωτίδου και η δασκάλα των Γερμανικών κ. Ιωάννα Γιουσφαρά ανέλαβαν να ενημερώσουν τους μικρούς μαθητές για το θέμα του διαγωνισμού.

Αποφασίστηκε η συγγραφή ενός διηγήματος και μετά από καταιγισμό ιδεών από τους μικρούς μαθητές προέκυψαν η πλοκή και οι ήρωες του διηγήματος και στην τελική φάση η συγγραφή του διηγήματος και ο εμπλουτισμός του με τις γεμάτες ευαισθησία και ενσυναίσθηση ζωγραφιές τους.